

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul I — Nr. 87

LEGI, DECRETE, HOTĂRÎRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 iunie -1990

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÎRI ALE ADUNĂRII DEPUTAȚILOR	
12. — Hotărîre privind Regulamentul Adunării Deputaților	1—15

HOTĂRÎRI ALE ADUNĂRII DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI ADUNAREA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÎRE

privind Regulamentul Adunării Deputaților

Adunarea Deputaților adoptă prezenta hotărîre.

CAPITOLUL I

Organizarea și funcționarea Adunării Deputaților

SECȚIUNEA I

Norme preliminare privind activitatea Adunării Deputaților

Art. 1. — Pînă la alegerea biroului permanent, lucrările Adunării Deputaților sînt conduse, potrivit Decretului-lege nr. 92/1990 pentru alegerea parlamentului și a Președintelui României, de cel mai în vîrstă deputat, asistat de 4 secretari, stabiliți din rîndul celor mai tineri deputați.

Imposibilitatea exercitării atribuțiilor de către președintele de vîrstă sau de către unu ori mai mulți secretari prevăzuți la alin. 1 atrage, de drept, înlocuirea acestora cu deputatul cel mai în vîrstă sau, după caz, cu cei mai tineri deputați din rîndul celor prezenți.

Art. 2. — În vederea formării organelor de lucru și desfășurării activității adunării, deputații se constituie în grupuri parlamentare alcătuite din cel puțin

10 deputați care au figurat în alegeri pe listele partidelor sau formațiunilor politice respective.

Deputații aleși din partea unor partide sau formațiuni politice care nu întrunesc numărul necesar pentru a constitui un grup parlamentar se pot reuni, pentru a constitui un asemenea grup, sau se pot afilia la alte grupuri parlamentare constituite potrivit alin. 1.

Grupurile parlamentare astfel constituite își aleg un președinte și, după caz, unu sau mai mulți vicepreședinți.

Președintele grupului comunică adunării numărul deputaților și componența nominală a grupului parlamentar pe care îl conduce.

Sucesiunea comunicărilor se stabilește de către președintele de vîrstă al adunării, în ordinea mărimii grupurilor parlamentare.

Art. 3. — Pentru validarea mandatelor, Adunarea Deputaților alege, în prima sa ședință, o comisie compusă din 30 de deputați care să reflecte, în mod proporțional, configurația politică a adunării, așa cum aceasta rezultă din constituirea grupurilor parlamentare.

Comisia de validare funcționează pe întreaga durată a mandatului Adunării Deputaților.

Art. 4. — Numărul deputaților ce vor fi desemnați în comisia de validare de către fiecare grup parlamentar este în funcție de proporția membrilor fiecărui grup în totalul deputaților.

Propunerile pentru stabilirea numărului de deputați ce revine fiecărui grup parlamentar se fac de către președinții acestor grupuri și se transmit secretarilor.

Președintele de vîrstă prezintă adunării aceste propuneri în ordinea mărimii grupurilor parlamentare, iar Adunarea Deputaților hotărăște asupra lor cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor săi.

Propunerile pentru componența comisiei se fac de grupurile parlamentare în limita numărului de locuri în comisie aprobat.

Componența comisiei este aprobată de adunare cu votul a cel puțin jumătate plus unu din membrii săi.

Art. 5. — Comisia de validare își alege un președinte și 2 vicepreședinți, care alcătuiesc biroul comisiei, și se organizează în 9 grupe de lucru, alcătuite din cîte 3 membri, cu respectarea regulii proporționalității prevăzute la art. 3 alin. 1. Alegerea se face prin vot deschis.

Art. 6. — Biroul comisiei repartizează grupelor de lucru dosarele primite de la Biroul Electoral Central pentru alegerea deputaților, cu excepția celor privind membrii grupelor de lucru.

Verificarea legalității alegerii deputaților care compun grupele de lucru se face de către biroul comisiei de validare.

Biroul comisiei de validare și grupele de lucru sînt obligate să prezinte comisiei propunerile privind validarea sau invalidarea mandatelor de deputați, în scris, în termen de cel mult 3 zile de la constituirea comisiei. Aceste propuneri se adoptă cu votul majorității membrilor.

După expirarea termenului de 3 zile, discutarea dosarelor nesoluționate se face în plenul comisiei.

Art. 7. — Comisia de validare poate propune invalidarea alegerii unui deputat numai în cazul în care :

a) există contestații care nu au fost soluționate potrivit legii ;

b) constată că soluționarea contestațiilor s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la procedura de soluționare ;

c) constată că alegerea deputatului s-a făcut prin fraudă electorală.

Art. 8. — Comisia, în cel mult 4 zile de la constituire, întocmește un raport în care vor fi precizați deputații pentru care se propune validarea sau invalidarea mandatelor, cu motivarea pe scurt a propunerilor de invalidare.

Art. 9. — Raportul este aprobat de comisie cu votul a jumătate plus unu din membrii acesteia ; în caz de paritate, votul președintelui este hotărîtor.

Art. 10. — Raportul comisiei de validare se prezintă Adunării Deputaților de către președintele comisiei a doua zi după aprobarea acestuia.

Adunarea Deputaților se convoacă, de drept, în a 5-a zi de la constituirea comisiei de validare, pentru dezbaterile raportului acesteia.

Art. 11. — În cazul deputaților pentru care nu există motive de invalidare potrivit art. 7, se întocmește o listă cu numele și prenumele acestora, asupra căreia adunarea se pronunță printr-un singur vot. În cazul deputaților la care a fost propusă invalidarea mandatului, adunarea dezbate și se pronunță prin vot pentru fiecare caz în parte.

Validarea sau invalidarea mandatelor de deputați se face cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor Adunării Deputaților.

Art. 12. — Adunarea Deputaților este legal constituită după validarea a două treimi din mandatele de deputat.

Art. 13. — După constituirea legală a Adunării Deputaților se alege președintele Adunării Deputaților și biroul permanent al acesteia.

Președintele Adunării Deputaților este și președintele biroului permanent, din care mai fac parte 4 vicepreședinți, 4 secretari și 2 chestori.

Biroul permanent se constituie cu respectarea, pe cît posibil, a configurației politice a adunării, așa cum rezultă din constituirea grupurilor parlamentare.

Art. 14. — Președintele Adunării Deputaților este ales, prin vot secret, cu buletine de vot pe care sînt înscrise numele și prenumele tuturor candidaților propuși de grupurile parlamentare. Fiecare grup parlamentar poate face o singură propunere.

Este declarat ales președinte al Adunării Deputaților candidatul care a întrunit, la primul tur de scrutin, votul a cel puțin jumătate plus unu din voturile tuturor deputaților.

Dacă nici un candidat nu a întrunit numărul de voturi necesar, se organizează un al doilea tur de scrutin, în cadrul căruia va fi declarat președinte al Adunării Deputaților candidatul care a obținut cel mai mare număr de voturi din totalul voturilor exprimate.

În caz de egalitate de voturi se organizează un nou tur de scrutin, la care vor participa candidații aflați în balotaj.

Art. 15. — O dată cu alegerea președintelui adunării, activitatea președintelui de vîrstă încetează.

Art. 16. — Alegerea vicepreședinților, secretarilor și chestorilor care compun biroul permanent se face la propunerea grupurilor parlamentare.

În vederea depunerii propunerilor, Adunarea Deputaților stabilește numărul de locuri din biroul permanent care revine fiecărui grup parlamentar, în condițiile art. 4. Propunerile se transmit președintelui Adunării Deputaților.

Propunerile nominale pentru funcțiile prevăzute la alin. 1 se fac de președinții grupurilor parlamentare, în cadrul numărului de locuri stabilit potrivit alin. 2. Propunerile se înaintează președintelui Adunării Deputaților, care le va supune votului adunării în condițiile art. 14.

Art. 17. — O dată cu alegerea biroului permanent, activitatea secretarilor desemnați în condițiile art. 1 alin. 1 încetează.

Art. 18. — După alegerea biroului permanent, președintele Adunării Deputaților de comun acord cu președintele Senatului convoacă ședința comună a Adunării Deputaților și Senatului pentru prezentarea hotărîrii Curții Supreme de Justiție privitoare la validarea alegerii Președintelui României.

Art. 19. — Lucrările ședinței comune se desfășoară în prezența candidatului a cărui alegere a fost validată de Curtea Supremă de Justiție și sînt conduse de președinții celor două camere.

Art. 20. — Președintele Curții Supreme de Justiție prezintă în ședința comună a Adunării Deputaților și Senatului hotărîrea Curții Supreme de Justiție cu privire la validarea alegerii Președintelui României.

După prezentarea hotărîrii Curții Supreme de Justiție, președintele Senatului declară că cel ales este Președintele României.

Art. 21. — Hotărârile prevăzute de prezentele norme se adoptă prin vot deschis, în afară de cazurile în care se prevede altfel.

SECȚIUNEA a 2-a

Biroul permanent al Adunării Deputaților

Art. 22. — Biroul permanent al Adunării Deputaților, ca organ de lucru al acesteia, are următoarele atribuții :

a) propune adunării perioada în care se va desfășura sesiunea, iar la terminarea acesteia, data la care adunarea își va relua lucrările ;

b) supune aprobării Regulamentul Adunării Deputaților, precum și propunerile de modificare a acestuia ;

c) pregătește și asigură desfășurarea, în bune condiții, a lucrărilor Adunării Deputaților ;

d) supune votului deputaților, la propunerea grupurilor parlamentare, componența nominală a comisiilor permanente ;

e) primește și distribuie proiectele și propunerile de legi, precum și rapoartele comisiilor ;

f) întocmește, cu consultarea guvernului și, după caz, a grupurilor parlamentare, proiectul ordinii de zi a ședințelor parlamentare ;

g) conduce și controlează serviciile Adunării Deputaților ;

h) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de prezentul regulament sau însărcinări date de către Adunarea Deputaților.

Art. 23. — Președintele Adunării Deputaților are următoarele atribuții :

a) conduce lucrările Adunării Deputaților, fiind asistat de 2 secretari ;

b) asigură menținerea ordinii în timpul dezbaterilor și respectarea regulamentului ;

c) anunță rezultatul votării și hotărârile adoptate ;

d) asigură legătura Adunării Deputaților cu Președintele României, cu Senatul și cu guvernul ;

e) reprezintă Adunarea Deputaților în relațiile interne și externe ;

f) îndeplinește oricare alte atribuții prevăzute de prezentul regulament sau însărcinări date de către Adunarea Deputaților.

Art. 24. — Vicepreședinții îndeplinesc, în ordinea stabilită de biroul permanent, atribuțiile președintelui în absența acestuia, precum și alte sarcini încredințate de biroul permanent.

Art. 25. — Secretarii întocmesc lista înscrierilor la cuvânt, pe baza solicitărilor scrise ale deputaților, în ordinea în care au fost făcute, prezintă propunerile, amendamentele și orice alte comunicări adresate adunării, efectuează apelul nominal, notează rezultatul votului, țin evidența hotărârilor adoptate, veghează la întocmirea stenogramelor și proceselor-verbale, asistă președintele în realizarea atribuțiilor ce-i revin și îndeplinesc orice alte sarcini trasate de către acesta.

Art. 26. — Chestorii verifică modul de gestionare a patrimoniului Adunării Deputaților, exercită controlul financiar asupra cheltuielilor efectuate, prezintă adunării proiectul de buget al acesteia și încheierea exercițiului bugetar anual, asigură menținerea ordinii în localul Adunării Deputaților și îndeplinesc alte atribuții, în conformitate cu dispozițiile președintelui acesteia.

SECȚIUNEA a 3-a

Comisiile Adunării Deputaților

1. Dispoziții comune

Art. 27. — Comisiile sînt organe de lucru ale Adunării Deputaților, înființate cu scopul de a îndeplini însărcinările ce le sînt încredințate în vederea pregătirii lucrărilor adunării.

Art. 28. — Adunarea Deputaților își organizează comisii permanente și își poate constitui comisii speciale, de anchetă sau de mediere.

Adunarea Deputaților poate constitui, de asemenea, comisii comune cu Senatul.

Art. 29. — Alegerea membrilor comisiilor Adunării Deputaților este supusă principiului reprezentării proporționale a grupurilor parlamentare.

Pentru fiecare comisie aleasă, numărul de locuri care revine fiecărui grup parlamentar se stabilește de către Adunarea Deputaților, la propunerea biroului permanent.

Art. 30. — Depunerea candidaturilor are loc, în termenul stabilit de președintele Adunării Deputaților, de către grupurile parlamentare în funcție de proporția membrilor fiecărui grup parlamentar în totalul deputaților.

Art. 31. — Membrii comisiilor sînt desemnați prin acordul președinților grupurilor parlamentare, cu respectarea principiului reprezentării proporționale a acestora.

În cazul în care nu există nici un dezacord asupra desemnării membrilor în comisii potrivit alin. 1, adunarea va aproba cu votul deschis al majorității membrilor săi componența comisiilor.

Art. 32. — Dacă grupurile parlamentare nu ajung la un acord asupra componenței uneia sau mai multor comisii, biroul permanent propune și adunarea hotărăște, cu votul majorității membrilor săi, asupra candidaturilor susținute de fiecare din grupurile parlamentare, respectîndu-se principiul reprezentării proporționale a acestora.

Art. 33. — În prima lor ședință, convocată de președintele adunării, comisiile își aleg birourile compuse, de regulă, dintr-un președinte, 2 vicepreședinți și 2 secretari. În componența birourilor se va urmări respectarea, pe cît este posibil, a configurației politice a adunării.

Art. 34. — Biroul fiecărei comisii aprobă ordinea de zi a ședințelor, constituie, dacă este cazul, subcomisii, desemnîndu-le componența, sarcinile și conducerea, stabilește sarcinile ce revin deputaților și ia hotărîri în toate problemele ce interesează bunul mers al activității comisiei.

Art. 35. — Președintele comisiei asigură reprezentarea acesteia în raporturile ei cu biroul permanent și cu celelalte comisii. El conduce ședințele comisiei, poate propune ca la lucrările acesteia să participe și alte persoane din afara ei, dacă interesele efectuării lucrării respective o cer, are acces, ca reprezentant al comisiei, la lucrările altor comisii care examinează lucrări ce prezintă importanță pentru comisia pe care o conduce, îndeplinește alte atribuții prevăzute de prezentul regulament.

Vicepreședinții îndeplinesc, pe rînd, în lipsa președintelui, atribuțiile acestuia.

Secretarii asigură redactarea actelor comisiei (rapoarte, avize, procese-verbale etc.) și efectuează numărarea voturilor exprimate în cadrul ședințelor comisiei.

Art. 36. — Convocarea ședințelor comisiei se face de către președintele acesteia sau, în lipsa lui, de un vicepreședinte care îl înlocuiește, cu cel puțin 3 zile înainte.

Participarea deputaților la ședințele comisiilor este obligatorie.

În caz de absență nejustificată la 3 ședințe ale comisiei, deputatului în cauză i se reduce indemnizația cu 1/4, iar dacă absențele continuă, comisia apreciază asupra altor sancțiuni. În cazul când un membru al comisiei lipsește nejustificat la mai mult de 6 ședințe într-o sesiune, el se consideră demisionat din comisie, iar grupul parlamentar care l-a propus nu va putea desemna un alt reprezentant în locul lui.

Art. 37. — Ședințele comisiilor nu sînt publice.

În mod excepțional, comisiile pot hotărî ca la dezbaterile lor să fie prezenți delegați ai presei și, după caz, să fie transmise la radio sau televiziune, dacă acest lucru nu aduce atingere unor interese de stat care recomandă păstrarea secretului acestor dezbateri.

Art. 38. — Miniștrii au acces la lucrările comisiilor; guvernul trebuie înștiințat, prin președintele adunării, de data la care au loc ședințele acestora.

Comisiile pot decide ca anumite lucrări să se desfășoare fără prezența unor reprezentanți ai guvernului.

Art. 39. — Comisia poate invita să participe la ședințele sale persoane interesate și specialiști din partea unor organe de stat sau a altor organisme specializate.

La ședințele comisiilor au dreptul să participe deputații care au făcut propuneri ce stau la baza lucrărilor acestora (autori de propuneri legislative, de amendamente, de anchetă parlamentară etc.), precum și, la cererea președintelui comisiei, specialiști din compartimentul tehnic-legislativ.

Persoanele prevăzute în prezentul articol pot fi ascultate în ședința comisiei, dar nu pot participa la vot.

Art. 40. — Pentru ca ședințele comisiilor să aibă loc în mod legal, este necesară participarea a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor lor.

Hotărârile comisiilor se adoptă cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor lor.

Art. 41. — Președinții comisiilor, în acord cu președintele adunării, vor urmări ca, pe timpul desfășurării sesiunilor, o zi pe săptămână să fie consacrată exclusiv activității în comisii.

Art. 42. — La deschiderea dezbaterilor sau începerea lucrării aflate în examinare a comisiei, aceasta desemnează, la propunerea președintelui, unu sau mai mulți raportori dintre membrii săi.

Aceștia vor redacta raportul sau avizul comisiei, care va fi supus aprobării acesteia prin vot.

Rapoartele și avizele vor cuprinde, în mod obligatoriu, pe lângă opinia majorității membrilor comisiei, și părerea contrară, motivată, a celorlalți deputați din comisie.

Art. 43. — Votul în comisie este, de regulă, deschis.

În anumite situații, hotărîte prin vot de membrii acesteia, se poate recurge și la vot secret.

Art. 44. — Cu privire la desfășurarea ședințelor comisiilor se încheie procese-verbale. Acestea pot fi puse la dispoziția altor persoane decît membrilor comisiei numai cu încuviințarea președintelui acesteia, afară de cazul în care ședințele comisiei au fost publice.

Președintele comisiei va putea hotărî stenografierea dezbaterilor acesteia.

2. Comisiile permanente

Art. 45. — Comisiile permanente se aleg pe toată durata legislaturii. Denumirea și domeniile de activitate ale comisiilor permanente sînt următoarele:

1. Comisia economică

— programe de reconstrucție și dezvoltare economică, mijloacele și instituțiile specifice ale economiei de piață; probleme ale consumatorilor, prețurilor și concurenței; libera inițiativă; privatizarea; controlul activității întreprinderilor în proprietatea statului; probleme privind importul și exportul de capital;

— alte probleme privind strategia dezvoltării economice și politica reformei.

2. Comisia pentru buget și finanțe

— bugetul de stat și execuția bugetului; politica financiară; sistemul de taxe și impozite; echilibrul monetar, circulația bănească; credite și sisteme de credite; dobînzii, scont; bursa de valori și efecte; împrumuturi externe ale statului sau garantate de stat; investiții realizate din credite bugetare.

3. Comisia pentru industrie și servicii

— probleme privind progresul tehnic, dezvoltarea tehnologică, informatizarea, asigurarea calității și altele referitoare la dezvoltarea industrială a ramurilor și subramurilor economiei naționale; dezvoltarea industriei mici pe baza liberei inițiative, privatizării și formelor de asociere cooperatiste; sistemul de servicii.

4. Comisia pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii pentru agricultură

— programe în domeniul agriculturii, privatizarea, dezvoltarea horticulturii, zootehniei, pisciculturii, fondului cinegetic, gospodărirea fondului funciar; probleme ale silviculturii; controlul activității întreprinderilor agricole în proprietatea statului; dezvoltarea serviciilor pentru agricultură și a industriei alimentare, inclusiv pe baza liberei inițiative.

5. Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale

— drepturile omului și cetățeanului, problemele minorităților, libertatea de conștiință, problemele cultelor religioase, libertatea de exprimare prin alte mijloace decît prin presă.

6. Comisia pentru echilibru ecologic și protecția mediului

— sisteme ecologice și echilibru ecologic, calitatea aerului, apei, solului; protecția florei, faunei și așezărilor umane; recuperarea zonelor deteriorate; tehnologii pentru controlul și eliminarea emisiilor poluante; gospodărirea apelor.

7. Comisia pentru administrația centrală și locală, amenajarea teritoriului și urbanism

— autonomia locală ; reforme administrative ; organizarea administrativ-teritorială ; statutul funcționarului public ; sisteme urbane ; rețele urbane și rurale ; finanțele locale.

8. Comisia pentru muncă, sănătate, protecție socială și statutul femeii în societate

— raporturile de muncă ; soluționarea conflictelor de muncă ; legislația sindicală ; organizarea asigurărilor sociale ; ocrotirea sănătății populației ; asistența sanitară ; organizarea rețelei sanitare, inclusiv prin privatizare ; protecție socială ; problemele mamei și copilului, bătrînilor și handicapăților.

9. Comisia pentru învățămînt, știință, tineret, sport

— învățămîntul de toate gradele ; cercetarea științifică, protecția invențiilor și inovațiilor ; problemele tineretului și activitatea sportivă.

10. Comisia pentru cultură, arte, mijloace de informare în masă

— instituții de artă și cultură ; protecția patrimoniului cultural național ; activitatea de presă, radio și televiziune ; legislația presei și altor mijloace de informare în masă.

11. Comisia pentru apărarea și asigurarea ordinii publice

(comună celor două adunări)

— apărare, ordine publică, probleme legate de siguranța statului.

12. Comisia de politică externă

(comună celor două adunări)

— probleme și programe de politică externă a României ; dialogul bilateral cu parlamentele altor state ; relațiile dintre Parlamentul României și Uniunea Interparlamentară, Parlamentul European, Adunarea parlamentară a Consiliului Europei, precum și cu alte organisme parlamentare, regionale și mondiale ; tratate, convenții și alte instrumente internaționale la care aderă România.

13. Comisia juridică, de disciplină și imunități

— reglementări din domeniul dreptului civil, penal, contravențional, procedură civilă, penală, administrativă, organizarea judecătorească și alte reglementări cu caracter precumpănitor juridic ; probleme legate de interpretarea Regulamentului Adunării Deputaților ; probleme de disciplină parlamentară, imunități.

14. Comisia pentru cercetarea abuzurilor și pentru petiții

— examinarea petițiilor primite și cercetarea abuzurilor semnalate prin aceste petiții în cazurile în care adunarea dispune aceasta ca urmare a prezentării, potrivit regulamentului, a unei petiții în fața adunării.

Art. 46. — Un deputat poate face parte din cel mult două comisii permanente.

Calitatea de membru al comisiei încetează la propunerea grupului parlamentar și cu aprobarea Adunării Deputaților. În această situație, grupul parlamentar poate propune înlocuirea deputatului în comisie. Un grup parlamentar poate înlocui cel mult doi deputați în cursul unei legislaturi.

În cazul destrămării unui grup parlamentar, biroul permanent poate hotărî asupra rămîinerii în comisie a reprezentantului acestui grup.

Art. 47. — Comisiile permanente avizează proiecte de legi, propuneri legislative și amendamente, pot efectua anchete parlamentare, dezbateri și hotărâse asupra altor probleme trimise de biroul permanent.

Art. 48. — Biroul permanent înaintează, spre dezbateri și avizare, proiectele de legi, propunerile legislative și amendamentele, comisiei permanente sesizate în fond, în competența căreia intră materia reglementată prin proiectul sau propunerea respectivă. El poate sesiza și alte comisii pentru a-și da avizul cu privire la lucrarea respectivă.

Art. 49. — Orice comisie permanentă care se socotește competentă pentru a-și da avizul asupra unui proiect de lege, propunere legislativă sau amendament trimis de biroul permanent altei comisii informează pe președintele acestuia că intenționează să-și dea avizul.

În caz de refuz din partea biroului, adunarea hotărâște prin vot.

Art. 50. — Dacă o comisie permanentă consideră că un proiect de lege sau o propunere legislativă este de competența în fond a altei comisii, ea poate cere biroului permanent trimiterea lor către acea comisie.

În caz de refuz din partea acestuia, se va proceda potrivit art. 49 alin. 2.

La fel se va proceda și în caz de conflict de competență între comisii.

Art. 51. — Comisia permanentă sesizată în fond va putea stabili un termen în care să-i fie remise avizul sau avizele celorlalte comisii care examinează proiectul sau propunerea legislativă, consultîndu-se cu acestea și ținînd seama de termenul de predare a raportului.

În caz de nerespectare a acestui termen, comisia sesizată în fond își va putea redacta raportul fără a mai aștepta avizul sau avizele respective.

Art. 52. — La cererea comisiilor sesizate pentru avize, comisia sesizată în fond va putea încuviința ca la lucrările ei să participe, cu vot consultativ, raportorul sau raportorii comisiilor sesizate pentru avize.

Art. 53. — În raportul comisiilor sesizate în fond se va face referire la toate avizele celorlalte comisii care au examinat proiectul sau propunerea respectivă.

Raportul va cuprinde propuneri motivate privind admiterea fără modificări a actului examinat, respingerea acestuia sau admiterea lui cu modificări și se înaintează biroului permanent.

Art. 54. — Dacă biroul permanent stabilește un termen înăuntrul căruia comisia sesizată în fond trebuie să-și depună raportul, modificarea acestui termen poate fi aprobată numai de adunare.

Raportul va fi imprimat și difuzat deputaților cu cel puțin 3 zile înainte de data stabilită pentru dezbateră proiectului sau propunerii legislative în plenul adunării.

Art. 55. — Avizarea amendamentelor scrise, depuse de deputați cu cel puțin 7 zile înainte de data dezbaterii în plen, se va face de către comisia sesizată în fond și numai dacă aceasta consideră necesar și de o altă comisie.

Pentru amendamentele orale prezentate în plen cu privire la probleme de redactare sau alte aspecte mai puțin însemnate, avizarea se va putea face oral de către raportorul comisiei sesizate în fond, la solicitarea președintelui adunării.

Art. 56. — Dacă în urma dezbaterilor în plen intervin modificări importante pentru conținutul proiectului sau propunerii legislative, președintele adunării apreciază asupra necesității supunerii proiectului spre reexaminare comisiei sesizate în fond și solicită adunării să se pronunțe prin vot.

Art. 57. — Comisiile permanente pot ține ședințe comune cu aprobarea președintelui adunării care va statua, cu acest prilej, în ce mod se va asigura conducerea lucrărilor comisiilor reunite. În asemenea situații, comisiile pot conveni ca raportul sau avizul lor să fie comun.

Art. 58. — Orice comisie permanentă poate porni o anchetă, în cadrul competenței sale, privitoare la activitatea desfășurată de guvern, cu încuviințarea Adunării Deputaților.

Pentru a obține încuviințarea, comisia va prezenta o cerere scrisă, adoptată cu votul majorității membrilor comisiei, în care vor fi enunțate materiile ce formează obiectul anchetei, scopul ei, mijloacele necesare și termenul în care raportul comisiei urmează a fi prezentat Adunării Deputaților.

3. Comisii speciale

Art. 59. — Adunarea Deputaților își va putea constitui comisii speciale pentru avizarea unor acte legislative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative sau pentru alte obiective, indicate în hotărârea de înființare a comisiei. Propunerile legislative astfel elaborate nu se mai supun examinării altor comisii.

Prin aceeași hotărâre se vor desemna deputații ce compun comisia și biroul acesteia, la propunerea biroului permanent al adunării, și se va stabili termenul în care raportul acesteia va fi depus.

Celelalte probleme legate de organizarea și funcționarea comisiei vor fi reglementate de biroul acesteia, în măsura în care prevederile art. 27—44 din prezentul capitol nu sînt îndestulătoare.

4. Comisii de anchetă

Art. 60. — La cererea unei treimi din membrii săi, Adunarea Deputaților va putea hotărî înființarea unei comisii de anchetă, prevederile art. 27—44 și art. 59 alin. 2 și 3 fiind aplicabile.

Art. 61. — Comisia de anchetă citează ca martor orice persoană care poate avea cunoștință despre vreo faptă sau împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în cauza care formează obiectul activității comisiei.

La cererea comisiei de anchetă orice persoană care cunoaște vreo probă sau deține vreun mijloc de probă este obligată să le aducă la cunoștință sau să le înfățișeze. Instituțiile și organizațiile sînt obligate, în condițiile legii, să dea concursul la solicitările comisiei de anchetă.

Cînd pentru lămurirea unor fapte sau împrejurări, în vederea aflării adevărului, sînt necesare cunoștințele unor experți, comisia de anchetă dispune efectuarea de expertize.

Dispozițiile legii referitoare la citarea, prezentarea și ascultarea martorilor, precum și cele privitoare la prezentarea și predarea obiectelor ori înscrisurilor sau efectuarea expertizelor, se aplică în mod corespunzător.

Mărturia mincinoasă se sancționează potrivit legii.

Dispozițiile prezentului articol se aplică și în cazul comisiilor de anchetă instituite potrivit art. 58.

5. Comisii de mediere

Art. 62. — În cazul în care una din camere adoptă un proiect de lege sau propunere legislativă cu modificări față de textul adoptat de cealaltă cameră, președintele Adunării Deputaților, de acord cu președintele Senatului, va iniția procedura de mediere.

În acest scop, biroul permanent va desemna, la propunerea grupurilor parlamentare, un număr de 7 deputați care vor face parte din comisia de mediere a celor două camere, urmărindu-se respectarea proporției membrilor fiecărui grup parlamentar în totalul deputaților.

Deputații stabiliți de biroul permanent împreună cu 7 senatori, desemnați de organul de lucru similar al Senatului, formează comisia de mediere.

Art. 63. — Comisia de mediere se reunește, la convocarea celui mai în vîrstă deputat sau senator, la sediul camerei din care el face parte, își alege un birou și își stabilește regulile după care își va desfășura activitatea, inclusiv termenul în care urmează să prezinte raportul.

Conducerea lucrărilor comisiei se realizează prin rotație de către un deputat sau un senator stabiliți de comisie.

Art. 64. — Hotărârile comisiei se iau cu acordul majorității membrilor acesteia. În caz de paritate, decide votul președintelui care conduce ședința comisiei, în ziua cînd are loc supunerea la vot.

Art. 65. — Activitatea comisiei încetează o dată cu depunerea raportului, a cărui aprobare are loc în condițiile art. 64.

În cazul în care comisia de mediere nu ajunge la un acord cu privire la problemele aflate în divergență, în termenul stabilit potrivit art. 63 alin. 1, textele în divergență se supun dezbaterii în ședința comună a celor două camere, sub conducerea succesivă a președintelui Adunării Deputaților, respectiv a președintelui Senatului.

Hotărîrea se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți.

SECȚIUNEA a 3-a

Alte dispoziții

Art. 66. — Prevederile art. 29—32 se aplică și pentru alegerea președintelui adunării și a celorlalți membri ai biroului permanent, precum și a altor organe de lucru constituite de adunare.

CAPITOLUL II

Desfășurarea lucrărilor Adunării Deputaților

SECȚIUNEA I

Ordinea de zi

Art. 67. — Proiectul ordinii de zi a ședințelor Adunării Deputaților se adoptă de către biroul permanent în prima jumătate a săptămânii premergătoare ședinței parlamentare.

Materialele care se supun Adunării Deputaților se transmit, pentru a se înscrie pe ordinea de zi, biroului permanent cu cel puțin 10 zile înainte de dezbaterile acestora în plen, în afară de cazul în care prin lege sau prezentul regulament nu se prevede un termen mai scurt.

Art. 68. — La ședințele biroului permanent în care se dezbate proiectul ordinii de zi participă de drept reprezentantul guvernului și, la invitația biroului, delegații grupurilor parlamentare nereprezentate în componența acestuia.

Art. 69. — Proiectul ordinii de zi cuprinde, în ordine, proiecte de legi, propuneri legislative, precum și, după caz, întrebări, interpelări, petiții sau probleme propuse de guvern, biroul permanent ori deputați.

Proiectele de legi, avizate de comisii, se înscriu pe ordinea de zi în cel mult 10 zile de la primirea raportului comisiei sesizate în fond.

Art. 70. — La cererea Președintelui României, biroul permanent înscrie cu prioritate și la data solicitată de acesta prezentarea și dezbaterile mesajelor pe care el le adresează adunării.

În mod asemănător se va proceda și cu alte cereri ale Președintelui României, legate de îndeplinirea atribuțiilor acestuia.

Art. 71. — Biroul permanent va stabili zilele și orele la care deputații vor putea adresa întrebări guvernului sau miniștrilor.

În aceste zile este obligatorie prezența unui reprezentant al guvernului.

Art. 72. — Proiectul ordinii de zi este supus spre aprobare adunării în ultima zi de lucru stabilită potrivit art. 110, ce precede perioada pentru care a fost întocmită. Proiectul se aprobă cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul deputaților prezenți.

Art. 73. — Modificarea ordinii de zi poate avea loc numai în prima zi a săptămânii, la cererea guvernului, a biroului permanent sau a unui grup parlamentar.

Motivarea cererii de modificare a ordinii de zi se face printr-o singură luare de cuvânt, limitată în timp. În cazul în care există opoziție, se va da cuvântul unui singur vorbitor, după care se va trece la vot.

Modificarea ordinii de zi se efectuează în aceleași condiții ca și aprobarea acesteia.

Art. 74. — La cererea primului-ministru, biroul permanent înscrie pe ordinea de zi aprobarea listei cuprinzând componența guvernului, cit și eventualele modificări ale acestuia.

SECȚIUNEA a 2-a

Procedura legislativă

Art. 75. — Dreptul de inițiativă legislativă aparține guvernului și deputaților prin grupul parlamentar de care aparțin sau individual. Adunarea Deputaților dezbate și proiectele sau propunerile legislative transmise de către Senat.

În exercițiul dreptului de inițiativă legislativă, guvernul înaintează adunării proiecte de legi, iar deputații, propuneri legislative. Ele trebuie însoțite de o expunere de motive și redactate în forma proprie unui act normativ, pe articole și, după caz, capitole și secțiuni.

Art. 76. — Toate proiectele și propunerile legislative se înregistrează de către biroul permanent în ordinea prezentării lor și sînt aduse la cunoștința adunării, la prima ședință, prin anunțarea titlului și a inițiatorului acestora. Ele se imprimă și se distribuie deputaților de îndată și nu pot fi trecute pe ordinea de zi decît după trecerea unui termen de cel puțin 10 zile.

Art. 77. — Proiectele și propunerile legislative se trimit de către biroul permanent, spre dezbateri și avizare, comisiilor permanente competente.

De asemenea, aceste propuneri sau proiecte se vor transmite și compartimentului tehnic legislativ spre examinare, care își va comunica opinia sa comisiei sesizate în fond.

Examinarea proiectelor și propunerilor legislative se poate face și la cererea altei comisii care se consideră competentă, în condițiile art. 49.

Art. 78. — Inițiatorul proiectului sau al propunerii legislative poate să-și retragă proiectul sau propunerea pînă la înscrierea acesteia pe ordinea de zi.

Art. 79. — După examinarea proiectului sau propunerii legislative, comisia permanentă sesizată în fond întocmește un raport care va cuprinde propuneri cu privire la adoptarea sau, după caz, modificarea ori respingerea proiectului sau propunerii legislative examinate.

Raportul, însoțit de avizele celorlalte comisii care au examinat proiectul sau propunerea legislativă, se transmite biroului permanent, care va asigura multiplicarea și difuzarea acestuia către guvern și deputați, cu respectarea termenului prevăzut la art. 54 alin. 2.

Art. 80. — Proiectele și propunerile legislative avizate potrivit art. 77—79 se supun dezbaterii adunării în succesiunea prevăzută pe ordinea de zi aprobată de aceasta.

Art. 81. — Grupurile parlamentare sau guvernul au dreptul de a prezenta amendamente în scris, motivate, care se transmit biroului permanent cu cel puțin 7 zile înainte de dezbaterile proiectului sau a propunerii legislative.

Amendamentele se supun examinării comisiilor competente și concluziile acestora se adaugă la raportul întocmit anterior.

Art. 82. — Dezbaterile proiectului sau propunerii legislative este precedată de prezentarea, de către inițiator, a motivelor care au condus la promovarea proiectului, precum și a raportului comisiei permanente.

Raportul comisiei permanente este prezentat de către președintele acesteia sau de un raportor desemnat de comisie.

Art. 83. — Pentru dezbaterile generale a proiectului sau a propunerii legislative, președintele adunării dă cuvîntul deputaților în ordinea înscrierii la cuvînt, cite unu din partea fiecărui grup parlamentar.

Art. 84. — Inițiatorul proiectului sau al propunerii legislative are dreptul să ia cuvîntul înainte de închiderea dezbaterii generale.

Art. 85. — În faza dezbaterii generale a proiectului sau a propunerii legislative nu pot fi propuse amendamente.

Art. 86. — Dacă prin raportul comisiei se propune respingerea proiectului sau a propunerii legislative, după închiderea dezbaterii generale, președintele poate cere adunării să se pronunțe prin vot.

Art. 87. — Adunarea Deputaților trece la dezbaterile pe articole a proiectului sau a propunerii legislative, cu modificările făcute de comisii, potrivit raportului comisiei sesizate în fond.

Art. 88. — La discutarea fiecărui articol deputații pot lua cuvîntul pentru a-și exprima punctul de vedere.

Președintele adunării poate supune acesteia spre aprobare sistarea discuțiilor la articolul dezbătut.

De asemenea, va putea lua cuvîntul și reprezentantul guvernului.

În cursul luărilor de cuvînt pot fi prezentate amendamente orale privind probleme de redactare sau alte aspecte mai puțin importante.

Art. 89. — Discutarea articolelor începe cu amendamentele.

În cursul dezbaterilor, deputații, guvernul sau grupurile parlamentare pot propune amendamente sau subamendamente scrise la modificările intervenite în urma examinării și definitivării textului în comisii.

Amendamentele și subamendamentele trebuie să se refere la conținutul unui singur articol.

Art. 90. — În cazul în care amendamentul sau subamendamentul are consecințe importante asupra proiectului sau propunerii legislative, președintele Adunării Deputaților îl poate trimite spre avizare comisiilor competente, suspendînd dezbaterile. În acest caz, autorul amendamentului sau subamendamentului are dreptul de a fi ascultat în cadrul comisiilor. Același drept îl au și reprezentanții guvernului.

Art. 91. — Discutarea amendamentelor începe cu cele prin care se propune suprimarea unora din textele cuprinse în articolul supus dezbaterii și după aceea cu cele privind modificarea sau completarea acestuia.

Adunarea se va pronunța prin vot distinct asupra fiecărui amendament, afară de cazul în care adoptarea unuia exclude acceptarea celorlalte.

Art. 92. — La propunerea președintelui adunării, aceasta va putea adopta o procedură legislativă specială pentru dezbaterile unor proiecte de acte normative cu caracter deosebit (legi financiare, ratificarea unor tratate internaționale etc.).

Art. 93. — Dispozițiile art. 77—92 sînt aplicabile și pentru proiectele sau propunerile legislative primite din partea Senatului.

SECȚIUNEA a 3-a

Procedura de vot

Art. 94. — Votul deputatului este personal. El poate fi deschis sau secret.

Votul deschis se exprimă public prin ridicare de mîini, apel nominal sau ridicare în picioare.

Votul secret se exprimă prin buletine de vot, pentru numiri, și prin bile, în cazul votării legilor sau a unor hotărîri.

Aprobarea nominală a listei cuprinzînd componența guvernului se face prin vot secret.

Adunarea hotărăște, la propunerea biroului, ce modalități de vot va folosi, afară de cazul în care prin regulament se stabilește o anumită procedură de vot.

Art. 95. — Votarea prin apel nominal se face în modul următor: președintele explică obiectul votării și sensul cuvintelor „pentru” și „contra”; unul din secretari dă citire numelui și prenumelui deputaților; fiecare deputat răspunde „pentru” sau „contra”.

După terminarea apelului se repetă numele și prenumele deputaților care nu au răspuns.

Art. 96. — Votul prin bile se desfășoară astfel: în fața președintelui Adunării Deputaților se așază o urnă albă și alta neagră. Deputații vin pe rînd la urne, după ce primesc de la secretari cîte două bile, din care una albă și una neagră, pe care le introduc în cele două urne. Bila albă introdusă în urna albă și bila neagră introdusă în urna neagră înseamnă vot în favoarea proiectului sau propunerii ce se votează, iar bila neagră introdusă în urna albă și bila albă introdusă în urna neagră semnifică vot împotriva proiectului sau propunerii.

Constatarea rezultatului votului, la încheierea scrutinului, se va face în prezența biroului permanent.

Art. 97. — În cazul votului cu buletine de vot, pe buletin se trec numele și prenumele candidatului, funcția pentru care acesta candidează și, după caz, grupul parlamentar din care face parte.

Deputatul votează „pentru”, lăsînd neatins pe buletinul de vot numele și prenumele persoanei propuse; el votează „contra” ștergînd numele și prenumele persoanei propuse.

Buletinele de vot se introduc într-o singură urnă.

La numărarea voturilor nu se iau în calcul buletinele pe care nu a fost șters numele nici unui candidat.

Art. 98. — Legile și celelalte propuneri se adoptă cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul total al deputaților, dacă prin prezentul regulament nu se prevede altfel.

Dacă în sala adunării nu sînt prezenți jumătate plus unu din numărul deputaților, președintele amînă votarea pînă la întrunirea acestui număr.

Art. 99. — În caz de paritate de voturi, votul președintelui adunării este decisiv.

Art. 100. — În cursul votării nu se poate acorda deputaților dreptul de a lua cuvîntul.

Art. 101. — Proiectele de legi și propunerile legislative respinse de adunare nu pot fi readuse în discuția acesteia în cursul aceleiași sesiuni.

Art. 102. — Proiectele de legi și propunerile legislative adoptate de Adunarea Deputaților se semnează de președintele adunării și se înaintează Senatului în vederea dezbaterii și adoptării. Guvernul va fi înștiințat despre aceasta.

În cazul în care Adunarea Deputaților a adoptat un proiect de lege sau o propunere legislativă în redactarea aprobată de Senat, acestea vor fi înaintate, sub semnătura președintelui adunării, în termen de 10 zile de la adoptare, Președintelui României, în vederea promulgării legii.

Art. 103. — Președintele României are dreptul, înainte de a promulga legea, să ceară printr-un mesaj motivat o nouă deliberare asupra legii sau a unor articole din lege, în cazul în care consideră că acestea contravin principiului separației puterilor în stat sau drepturilor fundamentale ale omului ori prevederilor tratatelor internaționale la care România este parte.

Reexaminarea poate fi cerută în cel mult 15 zile de la primirea legii spre promulgare, noua deliberare urmînd să înceapă, în cel mult 3 zile, în camera care a aprobat prima textul de lege.

Președintele României poate prezenta mesajul personal.

Dacă ambele camere, după reexaminarea legii, adoptă textul legii în forma sa inițială, Președintele României este obligat să procedeze la promulgarea legii, în termen de 5 zile de la data la care a primit-o din partea camerei care s-a pronunțat ultima.

Art. 104. — În cazul în care Adunarea Deputaților adoptă un proiect de lege sau o propunere legislativă aprobată anterior de Senat, într-o altă redactare sau cu unele texte diferite față de proiectul votat de Senat, președintele Adunării Deputaților, de acord cu președintele Senatului, va iniția procedura de mediere.

Dacă Senatul adoptă un proiect de lege sau o propunere legislativă aprobată anterior de Adunarea Deputaților, într-o altă redactare sau cu unele texte diferite în raport cu cel votat de adunare, președintele acesteia, primind proiectul legislativ modificat în sensul de mai sus, va iniția, de acord cu președintele Senatului, procedura de mediere.

Această activitate se va desfășura prin intermediul unei comisii de mediere, care va lucra potrivit normelor cuprinse în art. 45—58 și 62—65 din prezentul regulament.

Raportul comisiei de mediere, precum și textul de conciliere propus, vor fi înscrise pe ordinea de zi a adunării, urmându-se procedura prevăzută de art. 67—93 din prezentul regulament.

Art. 105. — Raportul comisiei de mediere se dezbate mai întâi în Adunarea Deputaților și apoi în Senat.

Dacă Adunarea Deputaților și Senatul își însușesc textul legii în forma propusă de comisia de mediere, se va proceda conform art. 102 alin. 2.

Art. 106. — În cazul în care fie Adunarea Deputaților, fie Senatul aduc modificări textului legii în forma propusă de comisia de mediere, birourile permanente ale celor două adunări vor iniția procedura de conciliere.

În acest scop, ele se vor reuni, prin acord comun al președinților ambelor adunări, și vor încerca redactarea unui text convenabil acestora, care va trebui adoptat cu votul a jumătate plus unu din numărul membrilor celor două birouri.

Fiecare adunare va lua în dezbateră, separat, textul de conciliere propus de birouri. Legea se va socoti adoptată dacă membrii fiecărei adunări vor aproba acest text cu votul a jumătate plus unu din numărul membrilor lor.

În caz contrar sau al propunerii unor noi modificări, indiferent din partea oricărei adunări ar veni, ori în situația în care birourile permanente nu ajung la un acord pentru un text comun, în condițiile alin. 2, proiectul de lege sau propunerea legislativă se consideră respinse.

SECȚIUNEA a 4-a

Desfășurarea ședințelor Adunării Deputaților

Art. 107. — Ședințele Adunării Deputaților sînt publice, în afara cazurilor în care, la cererea președintelui sau a unui grup parlamentar, se hotărăște, cu cel puțin jumătate plus unu din voturile deputaților prezenți, ca acestea să fie secrete.

Art. 108. — La ședințele publice ale adunării pot participa diplomați, reprezentanți ai presei, radioului și televiziunii, precum și cetățeni, pe baza autorizației sau invitației emise de secretarul general al aparatului adunării, în condițiile stabilite de biroul permanent.

Reprezentanții sau membrii guvernului pot lua parte la lucrările adunării pe banca ministerială.

Persoanele aflate în tribune trebuie să păstreze liniștea și să se abțină de la orice manifestare de aprobare sau dezaprobare, în caz contrar fiind eliminate din sală.

Președintele are dreptul de a atrage atenția ziarelor asupra informațiilor vădit inexacte privind lucrările adunării. La cererea președintelui, ziarul este obligat să publice cele arătate de președinte. Dacă abaterea se repetă, președintele adunării va putea, consultînd adunarea, să retragă pe un timp anumit reprezentantului ziarului în culpă autorizația de participare la lucrările adunării.

Art. 109. — Deputații sînt obligați să fie prezenți la lucrările adunării și să se înscrie pe lista de prezență, ținută de unul din secretari.

Deputatul care nu poate lua parte la ședință, din motive independente de voința sa, va trebui să anunțe din timp biroul permanent, menționînd cauzele care îl împiedică să participe.

Art. 110. — Adunarea Deputaților își desfășoară activitatea, în plen și pe comisii, pe parcursul a patru zile consecutive din săptămîină, potrivit programului stabilit de ea, la propunerea biroului permanent. A cincea zi din săptămîină este rezervată activității în circumscripțiile electorale în care deputații au fost aleși.

La propunerea biroului permanent se vor putea ține ședințe după un alt program.

Art. 111. — Ședința Adunării Deputaților este deschisă de președinte sau de vicepreședintele care îl înlocuiește.

Președintele este asistat de 2 secretari.

Persoana care conduce lucrările adunării este obligată să precizeze dacă este întrunit cvorumul legal și să anunțe ordinea de zi.

Art. 112. — Adunarea Deputaților lucrează legal în prezența a cel puțin jumătate plus unu din numărul deputaților.

În timpul ședințelor, președinții grupurilor parlamentare pot cere președintelui adunării verificarea întrunirii cvorumului. Președintele adunării va decide dacă acest lucru este necesar.

În cazul în care cvorumul legal nu este întrunit, președintele adunării suspendă ședința și arată ziua și ora de reluare a lucrărilor.

Secretarii vor informa ulterior adunarea despre cauzele lipsei deputaților care nu și-au anunțat absența.

Art. 113. — Președintele adunării sau vicepreședintele care îl înlocuiește conduce dezbaterile, veghează la respectarea regulamentului și menținerea ordinii în sala de ședință.

Art. 114. — Înainte de începerea ședințelor, secretarii întocmesc liste cu deputații care se înscriu la cuvânt.

Deputații vor lua cuvântul în ordinea înscrierii pe listă, cu încuviințarea președintelui adunării, potrivit prevederilor art. 83 și 88, după caz.

Miniștrilor prezenți în adunare li se poate da cuvântul în orice fază a dezbaterii și ori de câte ori solicită acest lucru.

Art. 115. — Nimeni nu poate lua cuvântul decât dacă îi este dat de președinte. Persoanele care iau cuvântul în adunare vorbesc de la tribuna acesteia.

Art. 116. — Președintele are dreptul să limiteze durata luărilor de cuvânt, în funcție de obiectul dezbaterilor.

Vorbitorii sînt obligați ca în cuvîntul lor să se refere exclusiv la chestiunea pentru discutarea căreia s-au înscris la cuvînt. În caz contrar, președintele le atrage atenția și, dacă nu se conformează, le retrage cuvîntul.

Art. 117. — Președintele adunării va da cuvîntul oricînd unui deputat pentru a răspunde într-o chestiune de ordin personal care îl privește, limitînd timpul acordat în acest scop.

Prevederile alin. 1 se aplică și în cazul în care se cere cuvîntul în probleme privitoare la regulament.

Art. 118. — Președintele sau un grup parlamentar poate cere încheierea dezbaterii unei probleme puse în discuția adunării.

Cererea de încheiere a dezbaterii se adoptă cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul deputaților prezenți.

Art. 119. — Este interzisă proferarea de insulte sau calomnii atît de la tribuna adunării, cît și din sala de ședințe.

Se interzice dialogul între vorbitorii aflați la tribună și persoanele aflate în sală.

Art. 120. — Președintele cheamă la ordine pe deputații care tulbură dezbaterile sau creează agitație. El poate întrerupe ședința cînd tulburarea persistă și poate dispune eliminarea din sală a persoanelor care împiedică în orice mod desfășurarea normală a lucrărilor adunării.

Art. 121. — Dezbaterile din ședințele adunării se înregistrează pe bandă magnetică și se stenografiază.

Separat, prin grija secretarilor, se întocmesc procese-verbale pentru fiecare ședință a adunării. Procesele-verbale se semnează de către președinte și secretarii care l-au asistat la conducerea lucrărilor.

Stenogramele se publică în Monitorul Oficial, Partea a II-a, cu excepția celor privitoare la ședințele secrete.

Deputații au dreptul de a examina exactitatea stenogramei prin confruntarea ei cu banda magnetică, înainte de publicarea stenogramei în Monitorul Oficial.

CAPITOLUL III

Moțiuni, întrebări, interpelări, informarea deputaților, petiții

1. Moțiuni

Art. 122. — Moțiunea exprimă poziția Adunării Deputaților într-o anumită problemă de politică internă sau externă.

Art. 123. — Guvernul poate solicita exprimarea încrederii în politica sa, pe calea unei moțiuni de încredere, angajîndu-și răspunderea fie asupra unui program sau unei declarații de politică generală, fie cu privire la textul unui proiect de lege care reglementează o problemă urgentă. Caracterul urgent al problemei care face obiectul unui proiect de lege este încuviințat de adunare cu votul majorității membrilor săi.

Guvernul poate accepta amendamente la proiectul de lege prevăzut la alin. 1 numai din partea grupurilor parlamentare, într-un termen de cel mult 3 zile de la depunerea proiectului.

Dacă, într-un interval de 24 de ore ce urmează angajării răspunderii guvernului, cel puțin o pătrime din membrii adunării nu depun o moțiune de neîncredere în guvern, programul, declarația de politică generală sau textul proiectului de lege sînt considerate ca adoptate.

În cazul în care se depune o moțiune de neîncredere, care este aprobată de adunare prin votul secret a cel puțin jumătate plus unu din numărul deputaților, primul-ministru va prezenta, în cel mult 3 zile, Președintelui României, demisia guvernului.

Dacă moțiunea de neîncredere este respinsă, se aplică dispozițiile alin. 3.

Art. 124. — Moțiunea de cenzură asupra activității guvernului poate fi depusă de cel puțin o pătrime din numărul deputaților sau de Senat. Votarea acesteia nu poate avea loc decît după 2 zile de la data depunerii moțiunii și comunicarea ei către guvern.

Moțiunea de cenzură este aprobată prin vot deschis și se consideră adoptată dacă în favoarea acesteia a votat cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor adunării.

Adoptarea moțiunii de cenzură atrage obligația primului-ministru de a prezenta, în termen de 3 zile, Președintelui României, demisia guvernului.

În cazul în care moțiunea de cenzură a fost respinsă, deputații care au semnat-o nu pot propune, în aceeași sesiune, o nouă moțiune cu același obiect.

Art. 125. — În Adunarea Deputaților pot fi depuse și alte moțiuni, care să exprime poziția parlamentului

intr-o anumită problemă, de către cel puțin 50 de deputați.

Art. 126. — Un deputat nu poate semna mai multe moțiuni în același timp, în aceeași problemă.

Moțiunile trebuie să fie motivate și se depun la președintele adunării, în cursul ședințelor publice.

După primirea moțiunii, președintele adunării o comunică de îndată guvernului și o aduce la cunoștința adunării prin afișare în sala de ședințe.

Art. 127. — Președintele adunării stabilește data dezbaterii moțiunii, care nu poate depăși 6 zile de la înregistrarea acesteia, înștiințând guvernul în acest sens.

Art. 128. — Dezbaterea moțiunii se face cu respectarea dispozițiilor cuprinse în art. 107—121 ale prezentului regulament și se aprobă cu votul a cel puțin jumătate plus unu din numărul deputaților.

Votul este secret.

În același mod se va proceda și în cazul în care o treime din deputați propune suspendarea sau demiterea Președintelui României.

Art. 129. — După începerea discutării moțiunii, deputații nu-și pot retrage semnăturile, dezbaterea urmînd a se încheia prin supunerea la vot a moțiunii de către președintele adunării.

Art. 130. — La moțiunile prezentate nu pot fi propuse amendamente.

2. Întrebări

Art. 131. — Fiecare deputat poate adresa întrebări miniștrilor sau altor conducători ai organelor centrale ale administrației de stat.

Întrebarea constă într-o simplă cerere de a răspunde dacă un fapt este adevărat, dacă o informație este exactă, dacă guvernul înțelege să comunice adunării actele ori informațiile solicitate de deputat sau dacă are intenția de a lua o hotărîre într-o problemă determinată.

Cei întrebați vor răspunde imediat la fiecare întrebare în parte sau vor declara că prezintă răspunsul în zilele următoare, indicînd ziua respectivă.

Art. 132. — Dacă răspunsul la o întrebare dă naștere unei replici a celui care a adresat întrebarea, pentru a declara dacă răspunsul primit corespunde întrebării, timpul pentru replică este de 10 minute.

Art. 133. — La prezentarea întrebării, deputatul va preciza dacă dorește să primească răspunsul în scris sau oral în ședința publică.

În cazul în care se solicită un răspuns scris, cel chestionat va declara, în cel mult 5 zile, că a dat răspunsul său scris, fără a face alte precizări.

Art. 134. — Nici un deputat nu poate adresa mai mult de două întrebări în aceeași ședință.

Dacă timpul afectat întrebărilor și răspunsurilor la acestea depășește o oră, președintele adunării va

amîna de drept, pentru ședința următoare, celelalte întrebări și răspunsuri.

3. Interpelări

Art. 135. — Interpelările se fac în scris, arătîndu-se obiectul acestora, fără nici o dezvoltare.

Interpelarea constă într-o cerere adresată guvernului de un grup parlamentar, prin care se solicită explicații asupra politicii guvernului în probleme importante ale activității sale interne sau externe.

Ele se citesc de către președintele grupului parlamentar în ședința publică și se transmit președintelui adunării.

Art. 136. — Interpelările se înscriu în ordinea prezentării într-un registru special și se afișează în sala de ședință.

La începutul fiecărei sesiuni, adunarea va stabili zi a săptămîinii consacrată dezvoltării interpelărilor.

Art. 137. — În ședința consacrată pentru dezvoltarea interpelării se dă cuvîntul interpelatorului și apoi reprezentantului guvernului sau ministrului. Aceștia din urmă pot, după dezvoltarea interpelării, să răspundă imediat sau să ceară o amîinare de cel mult 3 zile pentru a răspunde.

4. Informarea deputaților

Art. 138. — Orice membru al adunării are dreptul de a cere, prin intermediul guvernului, de la organele administrației de stat, printr-o petiție scrisă adresată președintelui adunării, orice acte sau dosare, precum și orice alte informații utile pentru activitatea deputatului.

Guvernul poate refuza satisfacerea petiției în cazul în care aceasta privește secrete de stat referitoare la apărarea țării sau secrete de stat de importanță deosebită în oricare alt domeniu. În acest din urmă caz, refuzul guvernului poate fi adus la cunoștința adunării, care va decide în ședință secretă.

Actele sau dosarele primite se restituie organului respectiv după ce au fost consultate.

5. Petiții

Art. 139. — Oricine are dreptul de a se adresa cu petiții Adunării Deputaților.

Petițiile vor fi prezentate în scris și semnate, precizîndu-se domiciliul petiționarului sau al unuia dintre petiționari.

Art. 140. — Petițiile se înscriu într-un registru, în ordinea primirii, consemnîndu-se numărul de înregistrare, numele, prenumele, domiciliul petiționarului și obiectul cererii.

Art. 141. — Petițiile înregistrate se transmit de către unul dintre vicepreședinții adunării, desemnat de președinte, Comisiei pentru cercetarea abuzurilor și pentru petiții, spre dezbateri și soluționare.

Orice membru al adunării poate lua cunoștință de conținutul unei petiții, adresându-se în acest sens președintelui comisiei.

Art. 142. — Comisia va decide, în termen de cel mult 10 zile, dacă o va trimite unui organ de stat competent ori o va clasa sau, în cazuri deosebite, o va prezenta adunării.

Petiționarului i se aduce la cunoștință soluția adoptată.

Art. 143. — În fiecare lună, Comisia pentru cercetarea abuzurilor și pentru petiții prezintă adunării un raport asupra petițiilor primite și asupra modului de soluționare a acestora.

În raport se vor face mențiuni cu privire la soluțiile date de organele de stat la petițiile care le-au fost trimise spre soluționare.

Conducătorii organelor de stat care au primit petiții spre soluționare sînt obligați să transmită comisiei soluțiile adoptate în termen de cel mult o lună de la primirea petiției.

CAPITOLUL IV Statutul deputatului

SECȚIUNEA 1

Imunitate parlamentară

Art. 144. — Imunitatea parlamentară are ca scop protejarea deputaților împotriva urmărilor judiciare abuzive și garantarea libertății de gândire și acțiune a acestora.

Deputatul nu poate fi tras la răspundere juridică, sub nici o formă, pentru opiniile politice sau voturile exprimate în parlament.

Nici un deputat nu poate fi reținut, arestat, percheziționat sau trimis în judecată penală ori contravențională fără încuviințarea prealabilă a Adunării Deputaților.

Cererea de reținere, arestare, percheziție sau privind posibilitatea trimerii în judecată penală ori contravențională se adresează președintelui adunării de către procurorul general. Președintele adunării o aduce la cunoștința deputaților în ședință publică, după care o trimite de îndată Comisiei juridice, de disciplină și imunități, spre examinare, care va stabili dacă există motive temeinice pentru aprobarea cererii. Hotărîrea comisiei se adoptă prin votul a cel puțin jumătate plus unu din membrii comisiei. Votul este secret.

Procurorul general va înainta comisiei toate documentele pe care aceasta le solicită; în caz de refuz, comisia va apela la Adunarea Deputaților.

Raportul comisiei se supune, în termenul stabilit de adunare, dezbaterii și aprobării acesteia.

Adunarea Deputaților decide, prin vot secret, asupra cererii cu majoritatea de cel puțin două treimi din numărul deputaților prezenți.

Un deputat este considerat în tot timpul mandatului său a fi în exercițiul funcțiunii, motiv pentru care orice agresiune îndreptată împotriva sa în legătură cu calitatea de deputat este asimilată și sancționată conform dispozițiilor prevăzute pentru infracțiunea de ultraj. De această protecție juridică beneficiază și membrii familiei — soț, soție și copii — în cazul în care agresiunea împotriva acestora urmărește nemijlocit exercitarea de presiuni asupra deputatului în legătură cu îndeplinirea mandatului său.

Art. 145. — Numai în caz de infracțiune flagrantă deputatul poate fi reținut și supus percheziției fără încuviințarea prealabilă a Adunării Deputaților. Procurorul general va informa, neîntîrziat, președintele adunării, asupra reținerii și percheziției.

Dacă Adunarea Deputaților consideră că nu există temei pentru reținere, dispune imediat punerea în libertate a deputatului.

Art. 146. — Toate cererile privind ridicarea imunității parlamentare se înscriu cu prioritate pe ordinea de zi.

SECȚIUNEA a 2-a

Incompatibilități

Art. 147. — Mandatul de deputat este incompatibil cu funcția de membru al guvernului.

Art. 148. — Mandatul de deputat este incompatibil cu funcția de președinte al României și cu calitatea de membru al Senatului.

Art. 149. — Mandatul de deputat este incompatibil cu statutul persoanelor care, potrivit legii, nu pot face parte din partide politice.

Art. 150. — Exercițarea unor funcții conferite de un stat străin sau de către o organizație internațională, și salarizate de către acestea, este incompatibilă cu mandatul de deputat, fără aprobarea prealabilă a adunării.

Art. 151. — Persoanele însărcinate de guvern cu o misiune temporară pot cumula exercitarea acestei misiuni cu mandatul de deputat pe o perioadă de cel mult 6 luni.

O misiune pe o perioadă mai mare de 6 luni este incompatibilă cu calitatea de deputat.

Art. 152. — Se interzice utilizarea numelui oricărui deputat urmat de această calitate a sa în orice acțiune publicitară privitoare la o întreprindere financiară, industrială sau comercială.

Art. 153. — Deputatul care se află într-o incompatibilitate prevăzută în art. 147—151, în termen de 10 zile de la data existenței cazului de incompatibilitate va demisiona din funcțiile care sînt incompatibile cu mandatul de deputat.

După expirarea termenului prevăzut la alin. 1, deputatul care se află într-un caz de incompatibilitate

este declarat ca demisionat din funcția de deputat de către Adunarea Deputaților, la cererea biroului permanent al acesteia.

Locul vacant va fi ocupat de către supleantul imediat următor de pe lista partidului sau formațiunii politice pentru care a candidat. Asupra legalității alegerii supleantului comisia de validare va prezenta adunării un raport.

Art. 154. — În cursul termenului prevăzut la art. 153 deputatul trebuie să declare la biroul permanent orice activitate pe care va continua să o desfășoare în viitor, referitoare la incompatibilitățile prevăzute la art. 147—152.

Art. 155. — Schimbările survenite în activitatea deputatului, în timpul exercitării mandatului, se aduc la cunoștință biroului permanent în cel mult 10 zile de la data apariției acestora.

SECȚIUNEA a 3-a

Exercitarea mandatului de deputat

Art. 156. — Deputații intră, de îndată, prin simplul fapt al alegerii lor, în dreptul deplinei exercitări a mandatului, pe baza certificatelor doveditoare a alegerii ca deputat în Adunarea Deputaților, eliberate de președinții birourilor circumscripțiilor electorale.

Art. 157. — După validarea alegerilor, deputaților li se eliberează legitimația de membru al Adunării Deputaților, semnată de președintele adunării.

Art. 158. — Deputații își exercită drepturile și își îndeplinesc îndatoririle pe toată durata legislaturii pentru care au fost aleși, în afară de cazurile de demisie sau pierdere a drepturilor electorale.

Art. 159. — Deputații au dreptul la o indemnizație lunară, precum și la diurne de deplasare, care se stabilesc de Adunarea Deputaților.

Deputații care nu domiciliază în București au dreptul la diurnă și li se asigură cazarea pe timpul desfășurării sesiunilor.

Deputații primesc indemnizația lunară începând din ziua când au fost aleși și până la expirarea mandatului.

Deputații au dreptul la transport gratuit pe căile ferate române, pe liniile auto, navale și aeriene interne și li se rambursează taxele de poștă și telecomunicații interne pentru activitățile legate de exercitarea mandatului.

Deputații au dreptul la un schimb valutar într-un volum și în condițiile stabilite prin lege.

Art. 160. — Comisia juridică, de disciplină și imunități poate propune adunării diminuarea indemnizației lunare în raport de timpul efectiv afectat de deputat exercitării îndatoririlor sale.

Art. 161. — Pe timpul exercitării mandatului de deputat, contractul de muncă al persoanei în cauză se suspendă, cu excepția cazurilor în care biroul permanent, la cererea deputatului, decide altfel.

SECȚIUNEA a 4-a

Concedii, absențe, demisii

Art. 162. — Nici un deputat nu poate lipsi de la ședințele adunării sau comisiei din care face parte decât în cazul în care a obținut aprobarea unui concediu.

Nu se consideră absent deputatul care nu participă la lucrări pentru că a primit de la Adunarea Deputaților sau de la guvern o însărcinare care-l reține în afara parlamentului. Deputatul în cauză nu poate fi socotit în numărul regulamentar cerut.

Art. 163. — Concediile se acordă pentru motive de boală sau interese personale.

Concediile de boală se acordă pentru cel mult 30 de zile și pot fi prelungite, dacă este cazul, iar cele pentru interese personale nu pot fi mai mari de 14 zile în timpul unei sesiuni și se pot lua integral sau în mai multe tranșe.

Concediile pînă la 5 zile se acordă de președintele adunării, care le comunică acesteia. Cererile de concedii mai lungi se supun aprobării adunării.

Fiecare cerere de concediu pentru interese personale va avea notificat pe margine, de către unul din secretarii adunării, numărul de zile de concediu pe care le-a avut deputatul respectiv.

Art. 164. — Orice membru al adunării care lipsește de la 5 ședințe consecutive sau de la 10 ședințe alternative în aceeași sesiune, fără concediu sau peste concediul acordat, va fi invitat de președinte să justifice motivele absenței.

Dacă, în termen de 20 de zile de la comunicarea invitației, deputatul nu se prezintă sau nu trimite justificarea, pierde dreptul la indemnizația prevăzută la art. 159 pe perioada cât a lipsit.

Dacă absența de mai sus se produce de trei ori în cursul aceleiași sesiuni, președintele va supune chestiunea Adunării Deputaților, pentru a decide cu privire la declararea ca vacant a locului de deputat.

Art. 165. — Deputații pot demisiona prin cerere scrisă, adresată președintelui. Acesta, în ședință publică, întreabă deputatul respectiv dacă stăruie în demisie, iar dacă răspunde afirmativ sau nu se prezintă în adunare pentru a răspunde, președintele declară locul vacant.

Art. 166. — La începutul fiecărei legislaturi, Comisia juridică, de disciplină și imunități va examina declarațiile deputaților privitoare la incompatibilități și va întocmi un raport care se aprobă de adunare cu votul majorității membrilor săi.

Dacă deputatul a făcut să înceteze cazul de incompatibilitate, după sesizarea făcută de comisie, se va lua act despre aceasta în procesul-verbal al ședinței. Cazurile de acest gen nu se trec în raportul comisiei.

Pentru cazurile de incompatibilitate apărute pe durata unei legislaturi se va proceda în conformitate cu normele prezentei secțiuni.

SECȚIUNEA a 5-a

Sancțiuni

Art. 167. — Abaterile de la regulament atrag următoarele sancțiuni :

- a) avertismentul ;
- b) chemarea la ordine ;
- c) retragerea cuvîntului ;
- d) eliminarea din sala de ședințe ;
- e) interzicerea de a participa la lucrările adunării pe timp de maximum 15 zile ;
- f) excluderea temporară.

Sancțiunile prevăzute la lit. a), b), c) și d) se aplică de președintele adunării, iar cele de la lit. e) și f), de către adunare, la propunerea președintelui.

Pentru aplicarea sancțiunilor de la lit. e) și f), cazul se va trimite Comisiei juridice, de disciplină și imunități, care va prezenta un raport asupra cercetării efectuate.

Art. 168. — La prima abatere de la regulament, președintele adunării atrage atenția deputatului în culpă și-l invită să respecte regulamentul.

Art. 169. — Deputații care vor nesocoti avertismentul și invitația președintelui și vor continua să se abată de la regulament, precum și cei care, chiar pentru prima dată, încalcă în mod grav dispozițiile regulamentului, vor fi chemați la ordine.

Chemarea la ordine se înscrie în procesul-verbal al ședinței.

Art. 170. — Președintele adunării poate, înainte de a chema la ordine un deputat, să-l invite să-și retragă sau să explice cuvîntul care a generat incidente și care ar da loc la aplicarea sancțiunii.

Dacă expresia întrebuintată a fost retrasă sau regretată ori dacă explicațiile date sînt apreciate de președinte ca satisfăcătoare, sancțiunea nu se mai aplică.

Art. 171. — În cazul în care, după chemarea la ordine, un deputat continuă să se abată de la regulament, președintele adunării îi va putea retrage cuvîntul, iar dacă persistă, îl va elimina din sală.

Art. 172. — În cazul unor abateri grave sau al unor abateri deosebit de grave săvîrșite de deputat în mod repetat, adunarea poate aplica sancțiunea interzicerii participării deputatului la lucrările ei pe o perioadă de maximum 15 zile sau poate hotărî, la propunerea președintelui, excluderea temporară a deputatului în culpă.

Gravitatea abaterilor va fi stabilită de Comisia juridică, de disciplină și imunități.

Art. 173. — Excluderea temporară poate varia de la o ședință pînă la maximum 30 ședințe din aceeași sesiune.

Aplicarea excluderii temporare are următoarele consecințe :

- a) suspendarea indemnizației parlamentare pe timpul excluderii ;

- b) suspendarea drepturilor ce țin de calitatea de deputat, cu excepția imunității ;

- c) interzicerea participării la lucrările adunării și ale comisiilor ;

- d) interzicerea accesului în localul Adunării Deputaților.

Art. 174. — Excluderea se execută de către chestori și, în caz de opunere, cu ajutorul forței publice puse la dispoziția președintelui.

Art. 175. — Pentru menținerea ordinii în ședințele comisiilor, președinții acestora au aceleași drepturi ca și președintele adunării și pot aplica sancțiunile prevăzute la art. 167. alin. 1 lit. a), b) și c).

În cazul în care un deputat săvîrșește abateri deosebit de grave, președintele comisiei va suspenda ședința și va aduce cazul la cunoștința președintelui adunării, care îl va supune adunării spre aplicarea sancțiunilor prevăzute de regulament.

CAPITOLUL V

Serviciile Adunării Deputaților

Art. 176. — Personalul din serviciile Adunării Deputaților este condus de secretarul general al aparatului Adunării Deputaților.

Secretarul general al aparatului Adunării Deputaților este numit și eliberat din funcție de către aceasta, la propunerea biroului permanent. El este ordonator de credite, întocmește proiectul de buget al Adunării Deputaților și îl supune aprobării biroului permanent.

Art. 177. — Adunarea Deputaților aprobă anual executarea bugetului după verificarea acesteia de către chestorii adunării.

Art. 178. — Structura aparatului Adunării Deputaților, propusă de secretarul general al aparatului adunării, cu acordul biroului permanent, este aprobată de Adunarea Deputaților.

Art. 179. — În cadrul serviciilor Adunării Deputaților funcționează compartimentul tehnic legislativ, format din specialiști în domeniul juridic, angajați sau, după caz, remunerați cu o indemnizație fixă lunară.

Compartimentul tehnic legislativ asigură asistența tehnică necesară pentru redactarea proiectelor și propunerilor de lege, cu respectarea normelor de tehnică legislativă, precum și evidența oficială a legislației.

Art. 180. — În cadrul compartimentului tehnic legislativ funcționează serviciul de documentare și informare legislativă, care răspunde și de gestionarea bibliotecii adunării.

Art. 181. — În cazul cînd la lucrările adunării sau comisiilor acesteia sînt invitați să participe specialiști care nu au calitatea de deputat, aceștia vor primi o indemnizație ce va fi stabilită de biroul permanent,

la propunerea secretarului general al aparatului adunării.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 182. — Dispozițiile prezentului regulament pot fi modificate potrivit procedurii de elaborare și adoptare a legilor prevăzute de art. 67—121.

Modificările se adoptă cu votul a jumătate plus unu din numărul total al deputaților.

Art. 183. — Prezentul regulament rămâne în vigoare și după dizolvarea Adunării Deputaților, în actuala compunere, sub rezerva modificării lui de către viitoarea adunare ce va fi aleasă.

Art. 184. — În probleme organizatorice, Adunarea Deputaților adoptă hotărâri potrivit procedurii prevăzute la art. 67—121 din prezentul regulament.

PREȘEDINTELE ADUNĂRII DEPUTAȚILOR

MARȚIAN DAN

București, 27 iunie 1990.

Nr. 12.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — ADUNAREA DEPUTAȚILOR

Adresa pentru publicitate : Combinatul poligrafic București - Biroul de publicitate și difuzare
pentru Monitorul Oficial, București, str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 11.77.02.
Tiparul : Combinatul poligrafic București - Atelierul „Monitorul Oficial”, București,
str. Jiului nr. 163, telefon 68.55.58.

Prețul 1,50 lei

40.816

Monitorul Oficial al României, nr. 87/1990, conține 16 pagini.